

[Sønderup.]

forfærdelig længe siden i betydeligt omfang har udvidet sin vognpark. Sagen er den — og det er forståeligt for en sådan rutes vedkommende —, at trafikbehovet er noget ujevnt, og den spidsbelastning, der forekommer til visse tider, blev indtil et bestemt tidspunkt afviklet af de private vognmænd. Så fandt statsledelsen ud af, at det var mere praktisk og behageligt, at man selv havde så mange vogne, at man kunne klare hele trafikken også på de store dage, og resultatet er blevet, at de private vognmænd, som hidtil har taget spidsbelastningen, ikke alene går glip af denne ekstrafor tjeneste, men også, at de er blevet påført en ubillig konkurrence fra denne ekstra vognpark derved, at man de dage, man ikke har brug for vognene på København-Køgeruten, lader dem køre ud over det øvrige land.

Det er et eksempel på, hvad den private som rutebilejer kan komme ud for, men det er kun et enkelt blandt mange. I provinsbladene berettes der den ene gang efter den anden om, hvordan man har frataget en mand hans koncession og derigennem gjort ham praktisk talt brødløs på et så spinkelt grundlag, som det må siges at være, at bare en enkelt kommune modsætter sig koncessionens givelse, er det ministeren, der har afgørelsen. Vi finder, at det er en urimelig ordning for dem, det går ud over, og tillige en ordning, som den minister, der skal administrere den, ikke kan være tjent med.

Ministeren ironiserer over, at vi har henstillet, at der ingen koncessioner gives, så længe dette lovforslags skæbne ikke er afgjort. Jeg synes ikke, der er grund til at tage det så højtideligt, som ministeren synes at ville gøre. Når vi har fundet anledning til at fremkomme med denne henstilling, er det netop udfra den betragtning, som jeg så stærkt understregede før, at det grundlag, hvorpå afgørelserne hidtil er truffet, er altfor spinkelt. Vi ønsker, at ministeren, om jeg så må sige, skal moderere den fremfærd, han hidtil har udvist; vi ville ikke finde det urimeligt, at man, hvad angår et så ømtåligt spørgsmål som dette, lader den hidtidige praksis hvile, indtil lovforslagets skæbne er afgjort.

Som sagt, jeg håber, det skal lykkes os i det udvalg, der forhåbentlig bliver nedsat, at tale os til rette om en ordning, der er mere rimelig end den, der er gældende i dag. Jeg vil derfor opfordre til, at man i det udvalg, jeg ved forhandlingens slutning

vil stille forslag om at nedsætte, fra alle sider vil yde sin medvirken til opnåelsen af et resultat, der er rimeligt for alle parter.

Horn: På socialdemokratiets vegne kan jeg give min tilslutning til de synspunkter, som den højtærede minister fremsatte. Det foreliggende lovforslag kommer ikke bag på nogen. Venstre har allerede på sit sommermøde bebudet fremsættelsen af en hel serie af lovforslag, som tog sigte på at vende op og ned på vore trafikmidlers udnyttelse. I og for sig synes jeg, de ærede forslagsstillere — i hvert fald partiet venstre — med kyshånd burde modtage ministerens tilbud om at se på denne sag i en større sammenhæng, netop fordi venstre har alle disse mange ønsker, som partiet gerne vil have drøftet; dette spørgsmål om privat omnibus- og fragtmandskørsel må jo siges at være en lille detalje i den store sammenhæng.

Man kan jo holde mange taler om spørgsmålet privat drift kontra offentlig drift, og der kan holdes tårevækkende taler om al den uret, som man kan finde ud af begås mod de private vognmænd, men jeg har endnu aldrig mødt nogen saglig argumentation for, at denne uret var særlig stor. Men skønne taler har jo også deres betydning; der er bare det ved det, at ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Sønderups partifæller i amtsråd og sogneråd har den modsatte opfattelse af det ærede medlem. De ved nemlig, hvad der er sikkert i denne sag. Medens alt det, det ærede medlem hr. Sønderup taler om, er flydende og usikkert, så ved de, at een ting er sikker — og det ved det ærede medlem utvivlsomt også —, nemlig at det er skatteyderne, der skal betale. Det er derfor en højst ejendommelig indstilling, det ærede medlem gør sig til talsmand for, i betragtning af de taler, vi ellers hører fra partiet venstre om, hvad skatteyderne i dette land er ude for — højst ejendommelig. Man kan jo vende og dreje det, som man vil, men man kommer ikke udenom, hvad der blev sagt af kommissionen i 1925, nemlig at hvis dette går på bedste beskub, kan der påføres samfundskonomen meget store tab. Det er ganske givet, og det kan man regne ud, hvis man vil sætte sig til det. Forøvrigt kan man tale med de private baner om det og vil da kunne få det dokumenteret.

Man kan beklage, at privatbanerne ikke for 25—30 år siden viste større fremsyn, og at der derfor er opstået denne strid — som